

заперечення оновлення-розширення ролі НАЗК у процедурі притягнення до адміністративної відповідальності за пов'язані з корупцією правопорушення (що передбачається проектом Антикорупційної стратегії на 2020-2024 рр.). Пропонована зміна, переконані, була б більш виправданою якщо вона: носила універсальний позавідомчий характер (націлювалася хоча б на всі пов'язані з корупцією адміністративні девіації, а не лише одного із їх протоколювальників); передбачала заміну прокурора (участь якого уже нівелювала традиційну інквізиційність КУпАП при розгляді аналізованого виду справ), а не дублювання-нарощування обвинувальних інституцій (загрожуючи змагальності і рівності в адміністративно-деліктному провадженні).

Список використаної літератури:

1. Проект Закону про засади державної антикорупційної політики на 2020-2024 роки. Додаток 1 від 18.09.2020 р. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=70007 (дата звернення: 05.05.2021).
2. Кодекс України про адміністративні правопорушення: Закон України від 07.12.1984 р. № 8073-X. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10> (дата звернення: 05.05.2021).
3. Постанова Верховного Суду (у складі колегії судді Касаційного адміністративного суду) від 29 квітня 2020 р., справа № 161/5372/17. URL: https://verdictum.ligazakon.net/document/88986779?utm_source=jurliga.ligazakon.net&utm_medium=news&utm_content=jl01 (дата звернення: 05.05.2021).

Ключові слова: адміністративна відповідальність, апеляційне оскарження, змагальність, пов'язане з корупцією правопорушення, проступок, свідок.

Ключевые слова: административная ответственность, апелляционное обжалование, состязательность, связанное с коррупцией правонарушение, проступок, свидетель.

Key words: administrative responsibility, appeal, competitiveness, offences connected with the corruption, misconduct, witness.

ОЛЕКСІЙ УЛЯНА ОЛЕКСАНДРІВНА

*Національний університет «Одеська юридична академія»,
асистент кафедри конституційного, адміністративного та фінансового
права Чернівецького юридичного інституту, доктор філософії*

ЩОДО ПИТАННЯ ПАРЛАМЕНТСЬКОГО КОНТРОЛЮ ЗА ПУБЛІЧНИМИ ФІНАНСАМИ

Парламентський контроль, як структурний елемент державного контролю займає чи не найголовніше місце та роль, а також має свої особливості, які в першу чергу викликані особливим суб'єктом здійснення – Верховною Радою України. Варто зазначити, що основною метою парламентського контролю в Україні є соціальна, економічна та

політична обґрунтованість здійснюваної діяльності, виявлення та виправлення знайдених відхилень від вимог, які встановлені в Конституції та інших законодавчих актах.

Парламентський контроль – це самостійний інститут парламентаризму що покликаний забезпечити дотримання та виконання прийнятих ним законів, а також здійснювати контроль за діяльністю виконавчої влади, представляти і захищати інтереси населення всієї країни. Однією з найважливіших функцій Верховної Ради України варто вважати функцію парламентського контролю, реалізація якої впливає на розвиток та становлення державного та суспільного ладу України, забезпечення захисту прав людини і громадянина, а також спрямована на здійснення контролю за діяльністю виконавчої влади у сфері державного будівництва, державних фінансів тощо.

Зупиняючись більше детально на дослідженні суб'єктів, що здійснюють парламентський контроль, а саме зупиняючись на тому, що парламентський контроль здійснюється єдиним органом законодавчої влади в Україні, необхідно зазначити, що крім Верховної Ради України суб'єктами парламентського контролю також варто вважати комітети Верховної Ради України, тимчасові спеціальні комісії, тимчасові слідчі комісії та Рахункову палату, які діють на підставі спеціальних законів у порядку, встановленому Регламентом Верховної Ради України.

Верховна Рада України здійснює контроль за дотриманням бюджетного законодавства та за виконанням державного бюджету України як безпосередньо, так і через Рахункову палату. Безпосередній контроль Верховної Ради України має назву парламентського і згідно з п. 33 ч. 1 ст. 85 Конституції України може здійснюватися в межах, визначених Конституцією України та законом [2, ст. 85]. Також необхідно відзначити, що Верховну Раду України прийнято вважати органом загального бюджетного контролю під час прийняття бюджету на всіх його стадіях. Що стосується форми здійснення та реалізації своєї контрольної діяльності, то Верховна Рада України здійснює парламентський контроль під час пленарних засідань та через комітети.

Комітети Верховної Ради України, як суб'єкти парламентського контролю за публічними фінансами беруть участь у попередньому розгляді питання щодо Бюджетної декларації та проекту закону про Державний бюджет України, а також попередньо розглядають питання про виконання Державного бюджету України (включаючи висновки і пропозиції Рахункової палати щодо результатів контролю за дотриманням бюджетного законодавства) в частині, якої віднесено до компетенції комітетів [1].

Що стосується питання комісій Верховної Ради України, то відповідно до ст. 85 Регламенту Верховної Ради України, Верховна Рада може прийняти рішення про утворення тимчасової спеціальної комісії для підготовки і попереднього розгляду питань, а також для підготовки і доопрацювання проектів законів та інших актів Верховної Ради на правах головного комітету, якщо предмет правового регулювання таких проектів не належить до предметів відання комітетів, утворених Верховною Радою, крім випадку, коли у разі включення законопроекту до порядку денного сесії Верховна Рада може прийняти рішення про створення тимчасової спеціальної

комісії як головної для продовження роботи над законопроектом про внесення змін до Конституції України [3].

Згідно зі ст. 98 Конституції України контроль за використанням коштів Державного бюджету України від імені Верховної Ради України здійснює Рахункова палата, яка є постійно діючим органом контролю, який утворюється Верховною Радою України, підпорядкований і підзвітний їй [2, ст. 98]. Рахункова палата здійснює свою діяльність самостійно, незалежно від будь-яких інших органів держави. Окрім цього, одним з основних завдань Рахункової палати є організація і здійснення контролю за своєчасним виконанням видаткової частини Державного бюджету України, витрачанням бюджетних коштів, зокрема коштів загальнодержавних цільових фондів, за обсягами, структурою та їх цільовим призначенням, здійснення контролю за утворенням і погашенням внутрішнього і зовнішнього боргу України, визначення ефективності й доцільності видатків державних коштів, валютних і кредитно-фінансових ресурсів, контроль за фінансуванням загальнодержавних програм економічного, науково-технічного, соціального і національно-культурного розвитку, охорони довкілля тощо.

Підсумовуючи варто зазначити, що парламентський контроль в Україні на даному етапі має багато недоліків та потребує ширшого та глибшого дослідження науковцями. Також виникає необхідність розширення контрольних повноважень суб'єктів парламентського контролю, адже контрольні органи парламенту не обіймають весь обсяг діяльності відповідних об'єктів контролю.

Список використаної літератури:

1. Бюджетний кодекс України: Закон України від 08.07.2010 № 2456-VI (із змінами і доповненнями). URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws>
2. Конституція України від 28 червня 1996 р. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст.85, 98.
3. Про Регламент Верховної Ради України: Закон України від 26.04.2020. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*, 2010, № 14-15, № 16-17, ст.133. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1861-17#Text>

Ключові слова: парламентський контроль, Верховна Рада України, комітети, комісії, Рахункова палата.

Ключевые слова: парламентский контроль, Верховная Рада Украины, комитеты, комиссии, Счетная палата.

Key words: parliamentary control, Verkhovna Rada of Ukraine, committees, commissions, Accounting Chamber.